

Alles begint met moed

Als ik de moed had gehad, heel lang geleden, was ik verdwenen in een oude Volkswagen bus. Met mijn kinderen op de achterbank en koffers zonder spullen, was ik op weg gegaan naar de mooiste verhalen. Naar een leven van beleven, van momenten en rust.

Het was een keuze die ik niet maakte. Ik hield nog teveel rekening met anderen en was nog niet ervaren in het luisteren naar mijn hart. En tot op de dag van vandaag, ben ik nog steeds “under construction”. Wel is mijn levensboek nu meer gevuld. Met nieuwe hoofdstukken en bijzondere woorden. Net zoals ik, gegroeid in het leren loslaten en het tonen van lef. Een voltooid verleden dus met een duidelijker zicht op mijn eigen aanwijzingen voor gebruik.

De stem van mijn hart bleef praten, als een mantra in mijn hoofd en een wegwijzer op mijn pad. Het duurde even voordat ik begon te luisteren en de afslagen ging herkennen. Maar uiteindelijk trok ik mijn nieuwe, nog te grote jas aan en ging op weg. Vaak met kleine stappen, dan weer een hele grote, naar een leven waar ik wilde zijn. Langzaam groeide ik in de nieuwe maat.

Dat wat ik tegenkwam verwarde me, maar gaf ook inzicht. En hoe eng ik het ook vond, ik had geen andere keuze dan in actie te komen. Soms met verdriet in mijn hart, omdat ik afscheid moest nemen van oude dromen. Vaak koos ik met een kinderlijk en puur enthousiasme waar ik de volgende dag dan weer aan ging twijfelen. Al die stemmen in mijn hoofd die wel even mee wilde beslissen over welke kant we zouden kiezen. Maar uiteindelijk kwam ik toch, stap voor stap, dicht bij mijn eigen pad.

Het schrijven over de woorden van mijn hart bracht de creativiteit terug in mijn leven en langzaam realiseerde ik een nieuwe droom. Ik opende de harten van anderen zodat ook hun woorden konden stromen. Mijn motto werd: “Je hebt iedere dag de kans opnieuw te kiezen” en daarmee probeer ik mezelf en jou in beweging te zetten. Ondanks mijn beperkingen pluk ik nu de dagen op een andere manier. Dat is ook een keuze.

Keuzes maken begint met moed. Jezelf laten zien. Ook al voelt het veel veiliger om te blijven staan. Daar. Midden in die tunnel. Te aarzelen, te denken en te twijfelen. Niet vooruit durven naar het onbekende, maar ook niet terug willen naar het oude. Want geweest is geweest.

Daarom wachten we vaak te lang. Tot we echt zeker zijn. Alles helder en perfect is. Tot iedereen meebeweegt op hetzelfde moment. Met zijn allen op een grote schommel. Tot het moment van afsprong. Maar dat perfecte plaatje zal niet komen. Dus waar wachten we nu nog op? Op het zetten van de eerste stap? Die kun jij alleen in de juiste richting maken.

Christa Krommenhoek geniet bewust van een vrij leven. Ze brengt mensen op een inspirerende wijze in aanraking met de kracht van woorden.

Beeld: Yfke Metz

